

Torn d'Illa i Borràs

«El socialista no explica com millorarà l'autogovern i la líder de Junts s'escapa quan li demanen concretar com complir el mandat de l'1-O»

La política catalana va escassa de propostes i està instal·lada en la inèrcia de la gestió autonòmica, que en el cas del Govern combina el compliment de compromisos com ara l'energètica pública o les dificultats per donar resposta a la segregació escolar i que no és aliena a la tensió crònica ERC-Junts. El fracàs del procés, que va ser, en gran part, resposta al col·lapse del model autonòmic i a l'aposta federal fallida de l'Estatut de 2006, conviu amb una situació econòmica i social preocupant per la ressaca pandèmica i les conseqüències de la guerra d'Ucraïna. Les previsions poden ser pitjors si, en l'escalada bèl·lica per evitar la derrota militar contra un exèrcit armat per l'OTAN i la UE, Rússia complica encara més les exportacions d'energia, cereals i fertilitzants.

La carpeta econòmica (la dels "bons pressupostos" que vol fer Jaume Giró per al 2023 sense tocar impostos i, si convé, pactant amb el PSC empassant-se les contradiccions) conviu amb la nacional. A totes dues haurien de donar resposta aquesta setmana vinent, amb propostes, els partits al debat de política general al Parlament.

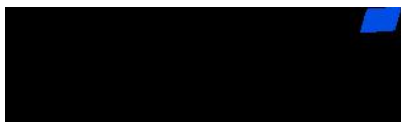
Paradoxalment, els tres grans partits, Junts, ERC i el PSC, tenen més fàcil posar-se d'acord en la primera que en la segona. En l'econòmica i social, la ciutadania està menys disposada a escoltar excuses i hi ha menys ressentiment covat. Però les competències del Govern són poques. En el terreny econòmic, cal tenir-ho sempre present, Catalunya no pot actuar sobre l'ordenació del mercat laboral, no té capacitat de regular sectors els estratègics com l'energètic, o d'intervenir en el gruix de la política fiscal.

Hi ha, però, i a banda i banda, molta gent que espera solucions en la carpeta nacional, bé per insatisfacció o perquè aquesta és percebuda com un llast que impedeix encarar-ne d'altres amb eficàcia. A les portes del cinquè aniversari de l'1-O, i deu anys després que comencés formalment el procés, d'entre els tres grans partits només ERC i Aragonès afirmen amb seguretat tenir un pla. Aquest, però, no aixeca passions i té un immens punt dèbil: per començar a caminar i donar fruits reclama complicitats amplíssimes.

Poder exercir el dret a decidir de forma acordada demana com a mínim la unitat i contundència de tot el moviment independentista i de més enllà per obligar l'altra part a moure's. Per això Aragonès insistirà en un gran acord per votar que incorpori també als comuns. Els socialistes no en volen saber res. Abans deien que no hi havia prou majoria i ara que hi és en vots i en escons afirmen, com deia Salvador Illa en l'entrevista que li fèiem fa unes setmanes, que les enquestes no estan per la independència i que, per tant, no és una proposta vàlida. El primer secretari del PSC hauria d'aclarir, més enllà de la negativa al referèndum "divisori", què val políticament per ell, si els vots o les enquestes i en quins percentatges. Miquel Iceta va posar damunt la taula, per exemple, un 65% per acceptar que calia moure's de veritat.

Aragonès proposa dret a decidir i avançar, també en el marc de la taula de diàleg, en la desjudicialització. L'objectiu és que la reforma de la sedició i altres mesures acabin donant un resultat similar a l'amnistia. En això té des del principi el suport dels comuns, tal com fa evident Jéssica Albiach en l'entrevista que li publiquem. En el dret a decidir, els comuns, que formen part del govern espanyol, ja no acompanyen com abans i més aviat posen el cap sota l'ala.

El debat d'aquesta setmana hauria de permetre veure, en les propostes de resolució, si el PSC i Junts, els altres dos grans grups, concreten. Sabem que Illa no vol un referèndum i sí una taula de partits catalana per dialogar i que hi vol debatre assumptes sectorials, fins a 43. Aquest

---

diumenge ho ha reiterat a la Festa de la Rosa. És cert que forma part dels acords entre el PSC i ERC i que Aragonès s'hi hauria de posar bé. Però és, cinc anys després de l'1-O, una incògnita saber què defensa el PSC, i per extensió el PSOE, per encarar el conflicte. Fins ara no han presentat alternativa a l'autodeterminació i a l'amnistia.

Més enllà de la defensa genèrica de l'autogovern no hi ha un horitzó. Illa no explica quina pressió es farà, per exemple, per reformar el finançament i amb quines línies vermelles; si el nou Estatut que en algunes ocasions ha avalat requereix una reforma constitucional per evitar estimar-se al TC; o si cal reformar lleis orgàniques, com la del Poder Judicial, per desplegar amb potència l'Estatut de 2006. Pedro Sánchez té una aproximació tàctica i no de fons a la política catalana: s'hi atansa per garantir-se els vots d'ERC i donar aire electoral al PSC, però la prioritat és evitar esgarrinxades.

El tercer actor en joc és Junts, immers en un viu debat intern sobre la seva continuïtat al Govern que amenaça de complicar-se. Laura Borràs i els seus, dolguts per la seva suspensió com a presidenta del Parlament i temerosos de perdre el suport de les bases més enfadades, aposten per trencar-lo i branden la unilateralitat. La veu que s'hi confronta amb més claredat és la de Giró, secundat discretament per la resta de consellers, el gruix dels quadres i els alcaldes temerosos dels efectes de sortir de l'executiu. Jordi Turull comparteix la seva posició, però fa equilibris per evitar esqueixar el partit i busca que Carles Puigdemont, flagell dels republicans i encara principal referent de Junts, el reforci malgrat que el cos li demana més brega.

I si l'estratègia d'ERC necessita una fortalesa que el partit no té i unes complicitats que no està sent capaç de generar en la resta, Junts, com el PSC, pateix de dèficit de proposta. Borràs, la seva presidenta, era entrevistada aquest cap de setmana a l'*Ara*. En cinc ocasions, i de cinc maneres diferents, se li preguntava com s'havia de fer i què calia per donar compliment al mandat de l'1-O (que Puigdemont, Turull i Junqueras no van fer efectiu) i a la sortida unilateral. "El que hem de fer és aprendre dels errors, per reparar-los, i de les fortaleces i mantenir-nos-hi", era el més que deia fugint de res semblant a una concreció. Turull, més preocupat de la maquinària interna, es limita a demanar refer la necessària coordinació estratègica. El debat, i el diàleg discret d'aquests dies entre partits, hauria de servir per posar propostes damunt la taula.